

**De
Bijloke**
Muziekcentrum

GRANDIOOS SYMFONISCH

Leningrad symfonie

Brussels Philharmonic
& Yoel Levi

Programma

do 17.03

20:00

Concertzaal

Programma

Uitvoerders

PIET SWERTS

Slava Ukraini

Brussels Philharmonic

Yoel Levi

dirigent

DMITRI SJOSTAKOVITSJ

Symfonie nr. 7 in c, opus 60,

'Leningrad'

I. Allegretto

II. Moderato (Poco allegretto)

III. Adagio

IV. Allegro non troppo

#notowar

De Brussels Philharmonic-familie telt meer dan 20 verschillende nationaliteiten. Stuk voor stuk gepassioneerde mensen die dag na dag intensief samenwerken om muziek te maken en te delen. Met respect voor elkaar, voor het publiek, voor hun vak tonen ze zo wat wederzijds begrip en broederschap kunnen brengen: harmonie, schoonheid, eenheid.

Samen met presentatiepartner Klarafestival deelt Muziekcentrum De Bijloke de bezorgdheid van deze musici uit de getroffen gebieden, die terecht ongerust zijn om hun familie en geliefden, en vrezende voor de impact van dit conflict nu en in de toekomst.

Na zorgvuldige overwegingen hebben alle partners beslist om de geplande uitvoeringen van Sjostakovitsj's 'Leningradsymfonie' te behouden.

Er zijn meerdere interpretaties voor dit werk mogelijk, maar hoe het ook zij: het rad van de geschiedenis draait helaas door, en het slachtoffer van toen is de agressor van vandaag. Opnieuw vechten dappere burgers tegen de inval van een buitenlandse mogendheid, voor het behoud van hun stad, hun land, hun vrijheid.

Voor ons draagt deze symfonie vandaag vooral deze belangrijke boodschap uit: de onomwonden aanklacht tegen oorlogsgeweld, het eerbetoon aan de veerkracht van de mens, het erkennen van de slachtoffers. En de permanente herinnering dat wederzijds begrip de enige zekerheid is voor een harmonieuze samenleving waarin respect voor elk individu centraal staat.

Wegens ziekte zag dirigent Michail Jurowski zich genoodzaakt zijn engagement af te zeggen. Hij wordt vervangen door Yoel Levi, voormalig chef-dirigent van Brussels Philharmonic

Toen Leningrad, nu Kiev

**Heeft het zin om Sjostakovitsj'
'Zevende symfonie' vandaag uit te voeren?
Ons antwoord is volmondig ja.**

Sjostakovitsj schreef zijn 'Zevende symfonie' in 1941, tijdens het beleg van zijn geboortestad Leningrad door nazi-Duitsland. Bij de compositie van de eerste drie delen verbleef de componist zelf nog in de stad, daarna werd hij verplicht geëvacueerd. Het beleg is een vreselijke bladzijde in de geschiedenis van Rusland en een voorbeeld waarbij een schitterende stad niet alleen aangevallen wordt uit militair-strategische overwegingen, maar minstens evenzeer om een volk in zijn ziel te treffen. Wat dat betreft is er zeker een vergelijk mogelijk met de huidige belegering van de Oekraïense hoofdstad Kiev. Er zijn echter ook enorme verschillen die iedere vergelijking moeilijk en zelfs gevaarlijk maken: waar Rusland in het beleg van Leningrad slachtoffer was, is het in de Oekraïense oorlog immers zelf agressor. Dat doet de vraag rijzen of het vandaag geoorloofd of opportuun is om een beladen werk als Sjostakovitsj' 'Zevende symfonie', bijgenaamd 'Leningrad', uit te voeren.

Context geven ...

In algemene zin kan men vandaag twee basishoudingen aannemen ten aanzien van de omgang met Russische cultuurproducten. De eerste zagen we onlangs in het vierdaagse Sjostakovitsj-festival in Bozar, dat amper één dag na de Russische invasie in Oekraïne begon en ook effectief is doorgedaan. Onder andere werd daar op vrijdag 25 februari de 'Dertiende symfonie' van Sjostakovitsj gespeeld, voorafgegaan door de stilste minuut stilte die ik ooit heb meegeemaakt. Deze stilte was duidelijk veel meer dan een eerbetoon aan de Oekraïners, ze was ook bedoeld als een bezinningsmoment. Paradoxaal genoeg zorgde de Russische muziek voor een sterk humanitair besef en een haast voelbare empathie ten aanzien van het Oekraïense volk. Het concert werd overigens ook voorafgegaan door een kort statement, waarin de oorlog veroordeeld werd en steun aan het Oekraïense volk werd betuigd. ➔

Kortom, er werd een context gecreëerd waarin reflectie en empathie werden gestimuleerd, waarin het lot van het Oekraïense volk sowieso centraal werd gesteld, en waarin muziek werd gehanteerd op een manier die – in de traditie van Beethovens ‘Negende symfonie’ – eerder opriep tot verbondenheid dan tot verdere vervreemding.

Men kan zich makkelijk voorstellen dat Oekraïners zelf op dit moment geen boodschap hebben aan verzoenende initiatieven, maar cynisch genoeg is tot nader order ieder historisch conflict ultiem op een daad van verzoening aangewezen. Discrete verzoeningsgebaren zijn daarbij allicht heilzamer dan oorlogsretoriek, hoe abstract of futiel ze op zo’n moment ook mogen lijken.

... of afgelasten?

Een tweede basishouding bestaat erin om elk spoor van Russische cultuur voorlopig uit onze leefwereld te bannen. Zo besliste De Haarlemse Philharmonie onlangs om haar 48 uren-festival met Russische muziek af te blazen omdat het “nu niet gepast zou zijn om Russische muziek te vieren”. Afgezien van het feit dat de twee geprogrammeerde componisten (Tsjajkovski en Stravinski) wel héél weinig te maken hebben met de huidige ontwikkelingen en zelfs met de ideologieën die er de grondslag van vormen, is ook deze beslissing natuurlijk bedoeld als een steunbetuiging aan het Oekraïense volk, en vanuit die optiek zeker eervol. (In plaats van het geplande festival vinden er nu trouwens twee benefietconcerten plaats.)

Toch doet de beslissing ook vragen rijzen. Ruslandkenner Michel Krielaars, die onlangs een boek publiceerde over muziek ten tijde van Stalin (‘De klank van de heilstaat’),

Door deze uitvoering krijgt de humanitaire betekenis van de ‘Leningrad-symfonie’ in de toekomst meer gewicht

haastte zich bijvoorbeeld om te stellen dat we te allen tijde een onderscheid moeten blijven maken tussen “het Rusland van Poetin en het Rusland van Poesjkin”. Politiek en cultuur kunnen niet zomaar met elkaar vereenzelvigd worden, en datzelfde geldt ook voor de leiders van een volk en het volk zelf. Dergelijke zelf-censuur is dus misschien wel een mooi en goed bedoeld symbool van medeleven, maar waar houdt het op? Tot wanneer bannen we de Russische muziek, wie wordt erdoor getroffen en wie is er eigenlijk mee gebaat?

Het geval van de ‘Zevende’

Soms, zoals bij Sjostakovitsj’ ‘Zevende symfonie’, liggen de zaken (nog) ingewikkelder. Alleen al door haar bijzondere ontstaanscontext draagt deze symfonie een zeer nadrukkelijke Russische stempel. Zelfs als men opteert voor de eerste basishouding (namelijk om ook tijdens deze oorlog Russische muziek te blijven

spelen), zou een werk als de ‘Zevende’ toch weerstand kunnen oproepen. Dat heeft voornamelijk met twee aspecten te maken. Ten eerste is de ‘Zevende’ een programmatische symfonie: ze is expliciet gekoppeld aan een buitenmuzikale inhoud (de inval van nazi-Duitsland in Leningrad) en de muziek is daar tot op zekere hoogte een weerspiegeling van. Dat is vooral goed hoorbaar in de zeer lange, overrompelende eerste beweging, waarvan het centrale deel een invasie evoceert, en ook in het laatste deel dat de hoop op een uiteindelijke overwinning uitdrukt.

Ten tweede heeft de symfonie, zeker in haar finale, een vrij triomfalistisch karakter, waardoor het in Rusland voor velen een symbool is geworden van nationale superioriteit. Niet toevallig stond het werk bijvoorbeeld ook op de affiche toen de (vandaag veelbesproken, maar tot voor kort ook in het Westen zeer gefêeteerde) dirigent Valery Gergiev het in 2008 uitvoerde in de Zuid-Ossetische hoofdstad Tsinvali om de verdrijving van de Georgiërs door het Russische leger te vieren.

Polarisatie

Verdere nuancerings is hier dus zeker noodzakelijk. Zoals steeds in de Sjostakovitsj-interpretatie zijn we daarvoor wel grotendeels aangewezene op problematische bronnen. Enerzijds zijn er heel wat teksten van Sjostakovitsj zelf: vaak via officiële kanalen gepubliceerd en daardoor niet altijd even geloofwaardig. Anderzijds zijn er heel wat neergeschreven getuigenissen over Sjostakovitsj: meestal zeer gekleurd, afhankelijk van de vraag of een auteur Sjostakovitsj eerder als een adept dan wel als een slachtoffer van het communistisch regime wenst(e) te profileren.

De visies hierover zijn in de voorbije veertig jaar zo gepolariseerd geraakt, dat neutraliteit haast onmogelijk is geworden (zie hierover ook mijn recent verschenen boekje ‘De leugens en de schaterlach’). Daarom is het ook zinloos om op zoek te gaan naar één onomstreden waarheid. Wat wel kan, is om verschillende aspecten uit de receptiegeschiedenis toe te lichten en daar op een voorzichtige manier een positie tegenover in te nemen.

Sjostakovitsj zelf heeft zich in de periode van de creatie van zijn werk meermaals uitgesproken over de ideeën die er de basis van vormen. Een van de meest concrete formuleringen verscheen eind maart 1942 in ‘Pravda’, drie weken na de première, en gaat als volgt: “De oorlog die wij momenteel vechten tegen Hitler is een absoluut gerechtvaardigde oorlog. Wij beschermen de vrijheid, de eer en de onafhankelijkheid van ons vaderland. We vechten voor de hoogste menselijke idealen uit de geschiedenis. We strijden voor onze cultuur, wetenschap, kunst en voor alles wat we gecreëerd en opgebouwd hebben. De Sovjet-artiest zal zich nooit afzijdig houden van de historische confrontatie die nu plaatsvindt tussen redelijkheid en obscurantisme, tussen cultuur en barbarij, tussen licht en duisternis. Ik draag mijn symfonie op aan onze strijd tegen fascisme, op onze nakende overwinning op de vijand, en aan mijn geboortestad Leningrad.”

Wat in eerste instantie opvalt in deze formulering zijn de rechtstreekse verwijzing naar het Duitse fascisme, de zelfprofilering als Sovjet-kunstenaar en de strijdvastheid, zelfs patriotische retoriek. Deze elementen keren ook allemaal rijkelijk terug in de brede receptiegeschiedenis van het stuk in de ➤

vroege jaren 1940, niet alleen in Rusland maar ook in grote delen van Europa en zelfs in de Verenigde Staten. Daarbij mag natuurlijk niet vergeten worden dat nazi-Duitsland op dat moment voor al deze partijen gold als een gemeenschappelijke vijand.

Geheime dissident

Vanaf 1979, met name sinds de publicatie van Sjostakovitsj' vermeend-authentieke 'Getuigenissen' door de jonge Russische musicoloog Solomon Volkov, veranderde het Sjostakovitsj-beeld drastisch. Sjostakovitsj werd nu naar voren geschoven als een soort geheime dissident die zogezegd altijd een rabiante tegenstander van het communistisch regime geweest was en die in veel van zijn werken boodschappen had verborgen om die aversie voor goede verstanders ook duidelijk te maken.

Vanzelfsprekend had die visie, waarvan de kern zeker gerechtvaardigd maar de uitwerking allicht iets te tendentius is, ook grote gevolgen voor de interpretatie van de 'Zevende symfonie'. Uitgerekend dit werk, dat tijdens de Tweede Wereldoorlog steeds meer was gaan gelden als hét symbool van Sjostakovitsj' Sovjet-sympathieën, werd nu aangegrepen om precies het tegenovergestelde te beweren. "Het invasie-thema heeft niets met die invasie te maken", zou Sjostakovitsj volgens Volkov beweerd hebben. "Ik dacht aan heel andere vijanden van de mensheid toen ik het thema componeerde. Voor het fascisme voel ik natuurlijk alleen maar afschuw; niet alleen voor het Duitse, maar voor iedere vorm van fascisme. De tijd van voor de oorlog wordt nu vaak als een idylle voorgesteld. Alles was toen mooi, zeggen ze, tot Hitler het verstoorde. Hitler was een misdadiger, dat is duidelijk.

Maar Stalin ook. Ik heb oneindig veel verdriet om al die mensen die Hitler heeft vernietigd. Maar ik heb niet minder verdriet om de mensen die op bevel van Stalin zijn vermoord. Ik heb verdriet om al die doodgemartelde, doodgeschoten en van honger gestorven mensen. Voor de oorlog met Hitler was begonnen, waren er in ons land al miljoenen slachtoffers." Vanuit die optiek interpreteerde Sjostakovitsj volgens Volkov veel van zijn symfonieën dan ook als requiems of grafmonumenten, in het bijzonder voor de vele 'verdwenen' slachtoffers die niet eens een graf hadden.

Essentieel aan deze getuigenis is natuurlijk de vrij radicale perspectiefverschuiving. In vergelijking met de toelichtingen uit de vroege jaren 1940 wordt nu vooral Stalin in het vizier genomen. Die switch past in Volkovs bredere poging om een volstrekt nieuw Sjostakovitsj-beeld op te hangen, waarin Stalin een nog grotere vijand was dan Hitler. In essentie gaat het evenwel vooral om een perspectiefverruiming: de symfonie is in dezelfde mate anti-Duits als anti-Russisch, maar eigenlijk is ze vooral totaal anti-dictatoriaal. Zo bekeken krijgt ze eerder de allure van een algemene, humanitaire aanklacht.

Andere bronnen, zelfs bronnen uit de jaren 1940 lijken dit te onderschrijven, zoals bijvoorbeeld Sjostakovitsj' door Flora Litvinova gerapporteerde uitspraak dat fascisme inderdaad het thema van de symfonie was, maar dat "echte muziek nooit aan een enkel thema gebonden is" en dat het vooral ging over "muziek over terreur, slavernij, spirituele uitputting" en "over elke tirannie of totalitarisme in het algemeen". ➔

BIO | Yoel Levi

- Yoel Levi is een van 's werelds meest eminente dirigenten, bekend om zijn uitgebreide repertoire, meesterlijke interpretaties en uitvoeringen. Hij speelde met vooraanstaande operagezelschappen, trad op met gewaardeerde solisten en dirigeerde toonaangevende operaproducties en de meest prestigieuze orkesten ter wereld. Momenteel bekleedt hij de functie van Artistiek Adviseur van het Haifa Symphony in Israël.
- Levi werd geboren in Roemenië en groeide op in Israël, waar hij al snel werd erkend als muzikaal wonderkind. Hij behaalde met onderscheiding zijn Master of Arts aan de Tel Aviv Academy of Music, en volgde onder meer les aan de Jerusalem Academy of Music en aan de Londense Guildhall School of Music and Drama.
- In 1978 won Levi de eerste prijs op het Internationale Dirigenten Concours in Besançon, Frankrijk, wat zijn carrière naar het internationale toneel katapulteerde. Hij begon als assistent-dirigent van Lorin Maazel bij Cleveland Symphony en werd later de dirigent-in-residence van het orkest. In 1988 nam hij de fakkel over van Robert Shaw bij Atlanta Symphony Orchestra en bleef daar muziekdirecteur voor twaalf jaar.
- Levi ontving een eredoctoraat in de schone kunsten van de Oglethorpe University in Atlanta (1997) en werd door de Franse regering onderscheiden als Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres (2001). Hij werd chef-dirigent van Brussels Philharmonic (2001-2007) en van Orchestre National d'Ile de France (2005-2012). Nadien was hij chef-dirigent van het KBS Symphony Orchestra in Seoul (2014-2019). De vierde editie van de Seoul Arts Center Awards bekroonde Levi en de KBS Symphony Orchestra met de Grand Prize (2017).
- Levi was de eerste Israëliër die de vaste gastdirigent werd van Israel Philharmonic en toerde in 2019 met dit orkest o.a. door de VS. Hij leidde hen op een speciaal concert ter viering van de 60ste verjaardag van de staat Israël. Andere hoogtepunten in zijn carrière zijn een succesvolle Europese tournee met het KBS Symphony Orchestra en een uitgebreide tournee door Nieuw-Zeeland met het New Zealand Symphony Orchestra.
- Levi wordt regelmatig uitgenodigd om te dirigeren bij speciale evenementen zoals de Nobelprijsceremonie met Stockholm Philharmonic Orchestra. In maart 2020 maakte Levi een triomfantelijke terugkeer om Atlanta Symphony Orchestra te dirigeren op een galaoptreden met Pinchas Zukerman.
- Levi heeft een uitgebreide discografie op verschillende labels. Zijn recentste cd is een liveopname van Mahlers '9de symfonie' met KBS Symphony Orchestra (Deutsche Grammophon).

Belangrijk daarbij is dat de twee visies in hun essentie ook niet onverzoenbaar zijn, zeker niet als men de (destijds min of meer onvermijdelijke) zelfprofilering als Sovjet-kunstenaar en de strijdvarende, patriottische retoriek juist weet in te schatten. Wie enkel focust op de inhoud van de tekst uit 1942, leest dat Sjostakovitsj via zijn symfonie vooral vecht “voor de hoogste menselijke idealen uit de geschiedenis (...), voor onze cultuur, wetenschap, kunst en voor alles wat we gecreëerd en opgebouwd hebben (...) voor redelijkheid versus obscurantisme, voor cultuur versus barbarij, voor licht versus duisternis”. Dat Sjostakovitsj daarbij, in volle oorlogssituatie, het beleg van Leningrad als vertrek- en referentiepunt nam, is niet meer dan logisch, maar het mag geen reden zijn om de symfonie louter te zien als een symbool van Russisch verzet en triomfalisme.

Bredere kijk

Aangezien zowat elke bron en getuigenis van en over Sjostakovitsj discutabel is, is het ook zinvol om andere werken van de componist in de interpretatie te betrekken. Daaruit blijkt dat Sjostakovitsj wel vaker een bredere kijk had op humanitaire aangelegenheden en het onrecht dat anderen werd aangedaan.

Eén voorbeeld springt daarbij in de huidige context bijzonder in het oog: de reeds genoemde ‘Dertiende symfonie’. Deze symfonie is veel later geschreven dan de ‘Zevende’, in 1961-62, maar ze gaat evenzeer over oorlogsgebeurtenissen die plaatsvonden in 1941. De titel van het werk is ‘Babi Jar’ en verwijst naar een ravijn in Kiev (!), letterlijk op een steenworp van de plaats waar in de begindagen van de Oekraïne-oorlog de grote televisietoren gebombar-

deerd werd. In dit ravijn vermoordden de nazi's in september 1941 nagenoeg 34.000 Joden. Sjostakovitsj was zelf geen Jood maar had een bloedhekel aan elke vorm van antisemitisme en bij uitbreiding aan elke vorm van geweld. Dat hij de symfonie schreef, in een regime dat zelf uitgesproken antisemitische trekken vertoonde, is hoe dan ook een moedige daad en kan op zichzelf eigenlijk al volstaan om te bewijzen dat Sjostakovitsj geen enggeestige of slaafse nationalist geweest is.

De gebruikte tekst van de dichter Jevgeni Jevtoesjenko maakt dat nog duidelijker. Zo staat er in het eerste deel onder meer te lezen: "O, mijn Russische volk, ik weet dat jullie diep vanbinnen internationalisten zijn / maar zij die vuile handen hebben, hebben je goede naam misbruikt." Natuurlijk schoot zo iets in het verkeerde keelgat bij de Sovjetleiders. In het bijzonder kregen de componist en de dichter het verwijt dat ze te veel focusten op de Joodse slachtoffers terwijl in Babi Jar "ook Russen en Oekraïners de dood vonden en dat ze gemeenschappelijk in dezelfde aarde lagen." Het was allemaal al bijzonder cynisch in 1961 en vandaag is het dat natuurlijk nog veel meer, zeker als men bedenkt dat een van de motieven van de Russische agressie het vermeende 'nazisme' van de (overigens door een Jood geleide) Oekraïense regering is.

In hetzelfde gedicht over Babi Jar staat ook nog te lezen: "Ikzelf ben één lange geluidloze kreet / boven de duizenden en duizenden die hier begraven liggen / Ik ben elke man die hier werd doodgeschoten. / Ik ben elk kind dat hier werd doodgeschoten. / Niets in mij zal dit ooit vergeten." Het gedicht was natuurlijk nog niet geschreven tijdens het beleg van Leningrad, maar het feit dat Sjostakovitsj vele jaren later

deze tekst uitkoos om er een gewaagde symfonie mee te beginnen, geeft wel aan hoe diep dat leed bij hem geworteld zat en hoe weinig waarschijnlijk het is dat de 'Zevende symfonie' alleen maar een uiting zou zijn van doorgedreven vaderlandsliefde.

In de mate dat dit toch het geval zou zijn, zou de uitvoering van de 'Leningradsymfonie' in de huidige context zonder meer misplaatst zijn. In de mate daarentegen dat dit nationale element ondergeschikt kan worden gemaakt aan het algemene humanitaire protest dat in de symfonie besloten ligt, is haar uitvoering wel degelijk relevant. Sterker nog: aangezien de status van kunstwerken niet enkel bepaald wordt door de betekenissen die er in het verleden aan gegeven zijn (door de componist of door anderen), maar ook door de manier waarop we er vandaag mee omspringen, kan een hedendaagse uitvoering ook juist als doel hebben om die hogere humanitaire betekenis in de toekomst meer te laten doorwegen. In een dergelijk perspectief kan de Leningrad-symfonie steeds minder de symfonie worden van één oorlog, en steeds meer een symbool van de eeuwige zoektocht naar "cultuur over barbarij" en "licht over duisternis". ●

Pieter Bergé

Brussels Philharmonic speelt vandaag in de volgende bezetting:

Concertmeester

Henry Raudales

Eerste viool

Nadja Nevolovitsch
Bart Lemmens
Olivia Bergeot
Annelies Broeckhoven
Stefan Claeys
Elizaveta Rybentseva
Anton Skakun
Alissa Vaitsner
Gillis Veldeman
Kristina Rimkeviciute
Sylvie Bagara
Cristina Constantinescu
Justine Rigutto

Tweede viool

Mari Hagiwara
Samuel Nemtanu
Aline Janeczek
Eléonore Malaboef
Sayoko Mundy
Eline Pauwels
Stefanie Van Backlé
Mireille Kovac
Caroline Chardonnet
Naoko Ogura
Julien Poli
Bram Van Eenoo

Altviool

Mihai Cocea
Griet François
Philippe Allard
Hélène Koerver
Agnieszka Kosakowska
Marina Barskaya
Stephan Uelpenich
Patricia Van Reuse
Olfje van der Klein
Phung Ha

Cello

Kristaps Bergs
Karel Steylaerts
Kirsten Andersen
Barbara Gerarts
Julius Himmler
Emmanuel Tondus
Elke Wynants
Sophie Jomard

Contrabas

Jan Buysschaert
Simon Luce
Thomas Fiorini
Daniele Giampaolo
Benjamin Heymans
Maarten Taelman

Fluit

Lieve Schuermans
Sarah Miller
Jill Jeschek

Hobo

Joost Gils
Maarten Wijnen
Lode Cartrysse

Klarinet

Maura Marinucci
Anne Boeykens
Danny Corstjens
Midori Mori

Fagot

Karsten Przybyl
Alexander Kuksa
Jonas Coomans

Hoorn

Hans van der Zanden
Luc Van den Hove
Mieke Ailliet
Claudia Rigoni
Kristina Mascher-Turner
Marlies Callebert
Loek Paulissen
Bart Indevuyt

Trompet

Ward Hoornaert
William Castaldi
Diego Hernandez Torres
Rik Ghesquière
Luc Sirjacques
Arthur Kerklaan
Jeroen Bavin

Trombone

David Rey
Tim Van Medegael
Søren Brassært
Daniel Foeteler
Mika Kamei
Drik Vanmanshoven

Tuba

Jean Xhonneux

Pauken

Gert François

Slagwerk

Gert D'haese
Titus Franken
Bart Rosseel
Stijn Schoofs
Bart Swimberghe
Miguel Sánchez Cobo

Harp

Eline Groslot
Luna Vissers

Toetsen

Anastasia Goldberg

Hemelse
Stemmen

do 24.03

Le vin herbé

Carolyn Sampson
& Cappella Amsterdam

Cappella Amsterdam, het meest gerenommeerde vocale collectief van boven de Moerdijk, presenteert 'Le vin herbé': Frank Martins even ingenieuze als betoverende hervertelling van het middeleeuwse ridderepos 'Tristan en Isolde': 'een operateske rariteit', aldus de internationale pers. Terwijl koor en solostemmen tikkertje spelen, pendelt het perspectief tussen verhaal en beleving. Met poppenspel en een bijzondere podiumopstelling gaat deze immersieve voorstelling ongegeneerd voor een dramatisch delirium!

CONCERTZAAL | 20:00

**De
Bijloke**

Muziekcentrum

Tickets & info

debijloke.be
09 323 61 00
Godshuizenlaan 2, 9000 Gent

Openingsuren ticketbalie

Di tot vr: 13:00-17:00
Bij concerten:
één uur voor het concert

